

Femte afsnit (Den kosmiske livsanskuelse) – Kapitel 3 (Træk af den homokratiske samfundsetik) – lektion 87

Homokrati og makrokosmos

5.96.

Mens den fysiske organisme med det heri indeholdte mikrokosmos repræsenterer det personlige myndighedsområdes centralregion, tegner det makrokosmiske hensynsområde derimod dets yderste periferizone.

I praksis er dette hensynsområde repræsenteret ved det, man forstår ved "naturen", altså selve jordklodelegemet og det globale miljø.

Når det homokratiske menneske betragter jordklodelegemet og dermed naturen som et moralsk hensynsområde, skyldes det naturligtvis, at samme jordklodelegeme er en organisme på linie med vor egen - blot af makrokosmiske dimensioner - og således repræsenterer et levende væsen, der mere eller mindre er påvirkeligt af de menneskelige aktiviteter.

Allerede i dag ser vi, at mennesket som følge af fremskredne teknologiske landvindinger gør sig gældende som en betydelig indflydelsesfaktor i naturen, og dette vil i endnu højere grad være tilfældet på det homokratiske stadium, idet den teknologiske udvikling må påregnes at ville fortsætte og derved føre mennesket frem til et endnu mere omfattende herredømme over naturens love og kræfter, end der foreløbigt er opnået. Men dermed følger også et øget ansvar over for jordklodelegemets sundhed og trivsel.

Fra forureningskampagnen ved vi, at det jordiske menneske først lige er ved at vågne op til erkendelse af dette ansvar, og hvilken erkendelse oven i købet foreløbig kun omfatter en ansvarsfølelse over for specielt mennesket og dets fremtid. Men på det homokratiske stadium vil tingene have udviklet sig til, at mennesket i sit forhold til naturen klart erkender, at det befinder sig i et moralsk ansvarsforhold til det fælles makrovæsen, jordkloden.

Denne erkendelse vil give sig mange forskellige praktiske udtryk. Der vil blive tale om stram økonomisering med de globale ressourcer (herunder genbrug); udvikling af nye, uudtømmelige energikilder, der ikke forurener; nøje overensstemmelse mellem menneskets aktiviteter på den ene side (herunder produktion og genbrug) og de mange forekommende naturkredsløb på den anden side, således at disse ikke brydes, men tværtimod stimuleres; og man vil endvidere i nøje overensstemmelse hermed vise udstrakte hensyn over for jordklodens øvrige livsformer inden for såvel planteriget som dyreriget - og for den sags skyld også mineralriget. Det homokratiske menneske vil kort sagt stræbe imod at placere sig i et samspil med naturen og dermed jordklodevæsenet, der udtrykker den højst mulige harmoni (i øvrigt analogt med de nordamerikanske indianere i sin tid ***).

I denne forbindelse vil man også se på sig selv, dvs. interessere sig for sin egen rolle som mikrovæsen for jordklodevæsenet. Og da denne ifølge Martinus består i at fungere som hjerne-celle, vil det homokratiske menneske alene af den grund arbejde ihærdigt med at tage vare på sig selv, såvel fysisk som mentalt, individuelt som samfundsmæssigt. Det vil gøre en stor indsats for at nå den højst mulige grad af kvalitet og effektivitet, dels gennem at fremme sundhed og helbred, dels ved at træne

fysik og bevidsthed og endelig ved i det daglige at bruge sig selv så godt som overhovedet muligt for derigennem at være til så stor nytte for jordklodevæsenet som det lader sig gøre.

Det er sikkert ikke svært at se, at der er stor forskel på denne holdning til naturen og så den, det jordiske menneske for øjeblikket demonstrerer, dvs. den homocentriske (mennesket i centrum). Omvendt er det heller ikke vanskeligt at få øje på de meget omfattende og særdeles spændende muligheder, der bringes inden for rækkevidde i det øjeblik, mennesket bliver bevidst i sin rolle som mikrovæsen i jordklodelegemet og derigennem kommer til at betragte sit forhold til dette legeme og dermed naturen som en kosmisk ansvarszone, der i betydelig udstrækning falder inden for det personlige myndighedsområde og således har krav på moralsk hensyn fra såvel den enkelte som fra menneskeheden som helhed.

***) Se f.eks. Vagn Lundbye: "Alt er liv" -Borgen 1975 og Hyemeyohsts Storm: "Seven Arrows" – Ballentine Books, New York 1975.

Homokrati og mellemkosmos

5.97.

Sammenlignet med det mikro-og makrokosmiske hensynsområde er det mellemkosmiske langt det mest differentierede, hvilket naturligvis skyldes, at det er repræsenteret ved den mellemkosmiske livssfære, hvor sanseevnen har sin største bærekraft, og hvor mennesket derfor er bevidst i medvæsenernes identitet som netop medvæsener -som sin "næste".

For overskuelighedens skyld vil det være hensigtsmæssigt at opdele beskrivelsen af det mellemkosmiske hensynsområde i tre sektorer, hvor det første omhandler relationen "samfund kontra individ"; det andet relationen "individ kontra samfund"; og det tredje relationen "individ kontra individ".

I. Første sektor

Samfund kontra individ

5.98.

I de afsluttende bemærkninger til lektion 85 blev det omtalt, hvorledes "dommedag" eller den tredje verdenskrig bl.a. vil føre til dannelsen af en international, homokratisk verdensregering, hvis første skridt vil bestå i at gennemføre en næsten total afrustning af nationerne samt i etablering af et koordineret produktions-og fordelingsystem. Det første for at umuliggøre nye krige på jorden; det andet for at overflødiggøre dem. Det blev i den forbindelse lovet, at en nærmere redegørelse for dette produktions-og fordelingsystem ville følge senere, og det er netop en sådan redegørelse, der her skal præsenteres i forbindelse med fremstillingen af det mellemkosmiske hensynsområdes samfund-kontra-individ-relation.

5.99.

I modsætning til det nugældende vestlige, toneangivende produktions-og fordelingsystem, der på den ene side er meget vilkårligt i sin opbygning og på den anden side overvejende motiveret af profitinteresser, vil det homokratiske produktions-og fordelingsystem i gennemført grad være globalt koordineret, ligesom det i bund og grund vil være motiveret af kosmiske samfundshensyn. Det vil på den ene side sige, at det så rationelt som muligt betjener hele verdenssamfundet, og på den anden side at det styres af de samme hensyn, der gælder for stofskiftet i en hundrede procents sund organisme. Og det er ingenlunde nogen tilfældighed, at man vælger dette kriterium. Det er

tværtimod ud fra erkendelsen af, at den samlede menneskelige aktivitet i sammenhæng med dyrerigets og planterigets aktiviteter, jævnfør de nyeste landvindinger inden for den økologiske videnskab, rent faktisk repræsenterer en stofskifteproces, nemlig jordklodens.

Dette har for så vidt altid været tilfældet, men mens dette stofskifte forud for jordklodens indtræden i den store fødsels indvielsesproces i betydelig grad var præget af det dræbende princip og den hermed forbundne magtudfoldelse, vil det efter "dommedag" i stigende grad blive præget af den lyse verdensmorals principper; i første række inden for den sektor, man under ét kan karakterisere som menneskehedens samlede aktivitets- og myndighedsområde. Og rygraden i denne nye stofskiftevirksomhed er netop det homokratiske produktions- og fordelingsystem. Dette system, der i sin nuværende ufuldkomne form afspejler de sidste rester af jordklodevæsenets udfoldelse af begrebet "egoisme", er dermed i sin færdige homokratiske form ikke alene en virkning af menneskehedens kollektive erfaringsdannelse, men tilmed en refleks af de nye kosmiske tankeklimaer i jordklodevæsenets bevidsthed. Og alene dette sidste faktum er tilstrækkeligt til at garantere dets fremtid og således sikre det overlevelse i den første vanskelige "indkøringsperiode".

5.100.

I modsætning til det nugældende profitmotiverede produktions- og fordelingsystem, hvis centrale styringsmekanisme er loven om udbud og efterspørgsel, vil det homokratiske system i hele sin opbygning være præget af følgende ræsonnementer:

- a) Ethvert levende væsen i den fysiske verden fødes med visse naturgivne behov, som der skal skaffes dækning for.
- b) I plantens og dyrets tilfælde angår disse behov praktisk taget udelukkende organismen, men for menneskets vedkommende omfatter de også sjælelige eller mentale områder, der under ét kan sammenfattes i begrebet "livsoplevelsen og dens fornyelse".
- c) Behovenes opfyldelse former sig i praksis som forbrug. Dels forbrug af fysiske "ting" og dels forbrug af mentale værdier.
- d) Sammenhængen mellem behov og forbrug resulterer i fænomenet "efterspørgsel", nemlig efterspørgsel efter de kategorier der skal dække de foreliggende behov.
- e) I praksis imødekommes efterspørgslen dels gennem den proces, vi kalder produktion (såvel fra naturens som fra menneskets side), og dels gennem distribution af produkterne, altså fordeling.

Da menneskets behov er naturgivne, og da det i form af sin skaberevne er udrustet med naturgivne forudsætninger for i princippet at kunne præstere den produktion, der skal sikre deres dækning, er behovenes opfyldelse i princippet også naturgivet. Der kræves i virkeligheden kun, at mennesket i fornøden udstrækning får LOV til at anvende sin skaberevne til dette formål. Og at sikre denne ret for den enkelte anser den homokratiske verdensregering for at være sin første og vigtigste samfundsmæssige opgave.

I praksis sker det gennem tilrettelægning af et globalt produktions-system med baggrund i et samfundsmæssigt ejendomsforhold til naturrigdommene, kombineret med et tilsvarende globalt fordelingsystem, der fungerer på en sådan måde:

- 1) at det enkelte menneske i henhold til sin geografiske placering med tilhørende naturgivne forudsætninger, ressourcer mm., samt så vidt muligt i overensstemmelse med sine interesser

2) får lejlighed til at producere et personligt bidrag til dækning af det samlede verdensforbrug, men af en størrelsesorden, der ud fra nærmere bestemte kriterier, baseret på objektiv beregning, nøjagtigt modsvarer vedkommendes eget forbrug, og som

3) gennem det globale fordelingsystem så rationelt som muligt distribueres i verdenssamfundet og således ad den kortest mulige vej føres frem til de geografiske områder, hvor efterspørgslen efter de pågældende produkter er til stede.

5.101.

Det homokratiske verdenssamfund hviler altså på den etik, at ethvert menneske gennem personlig ydelse skal dække sit eget livs forbrug -og kun dette (herunder forsikring ved sygdom; sikkerhed under barndom, uddannelse og alderdom mm.).

Da imidlertid det enkelte menneskes forbrug normalt omfatter et stort antal forskelligartede produkter, som det i praksis ikke er muligt at dække gennem "selvforsyning" -altså gennem personlig produktion er det hensigtsmæssigt at etablere et globalt produktionssystem, der på grundlag af præcise beregninger under ét dækker verdensforbruget så rationelt som muligt. Det vil bl.a. sige, at man lokalt producerer det, der ud fra de naturgivne omstændigheder er mest hensigtsmæssigt (ressourcekilder mm.).

Denne fremgangsmåde medfører imidlertid større eller mindre geografisk uoverensstemmelse mellem produktion og lokalt forbrug, som der må kompenseres for ved hjælp af et hensigtsmæssigt fordelingsystem.

I praksis forekommer der som bekendt allerede i dag et både effektivt og højt udviklet globalt produktions-og fordelingsystem, men det virker ikke efter homokratiske retningslinier. Herom vidner alene det faktum, at man f.eks. i én del af verden har overskud af fødevarer, mens der i en anden del er dødbringende hungersnød. Også produktionen er højst ulige fordelt, således at der visse steder på kloden er tale om et minimum kombineret med en tilsvarende høj arbejdsløshed og dermed udelukkelse fra at skabe dækning for de personlige behov gennem personlig produktion, mens det andre steder på kloden forholder sig lige omvendt. Og i nøje sammenhæng hermed viser det nugældende produktions-og fordelingsystems svagheder sig også ved et højst uensartet forbrug, geografisk set. Dette er en følge af visse faktorer optræden, der hører den mørke verdensmoral til, f.eks. profitfaktoren, magt-og monopol-faktoren, pengesystemet samt en egoistisk betonet holdning til begrebet "den private ejendomsret". Men netop disse faktorer m. fl. vil som en direkte konsekvens af "dommedag" være saneret i det homokratiske samfund, hvor målsætningen er den at tilgodese hele verdenssamfundets behovkompleks på den ene betingelse, at hver enkelt verdensborger inden for rammerne af systemet så vidt muligt yder et personligt bidrag svarende til det personlige forbrug. Ydes til gengæld denne indsats, kan dette forbrug antage en hvilken som helst størrelsesorden, der for den enkelte måtte være tale om; det globale fordelingsystem vil sikre, at absolut ingen restriktioner stiller sig hindrende i vejen, dog naturligvis under forudsætning af, at behovene falder inden for rammerne af det, som verdens-samfundet producerer. I modsat fald må et personligt initiativ sættes ind; men dette vil til gengæld få al den opbakning fra verdenssamfundets side, som der er brug for, idet samfundsindstillingen inden for de etisk givne rammer følger deisen om "alle for én, og én for alle".

5.102.

Hvordan dokumenterer man så sin adkomst til dette eller hint forbrug? -Hertil svarer Martinus følgende:

Når den enkelte verdensborger skal legitimere sig over for det globale fordelingssystem, benyttes der ikke penge, idet pengesystemet af både praktiske og psykologiske grunde vil være afskaffet. Hvert enkelt menneske disponerer derimod over et personligt, verdensdækkende kontokort, som inden for nærmere aftalte rammer giver adgang til forbrug, hvor som helst på kloden man befinder sig. Gennem omfattende, klodeomspændende datasystemer vil balancen mellem produktion, efterspørgsel og forbrug til stadighed blive opretholdt, ligesom det vil blive iagttaget, at ingen "overtrækker" sin konto.

Umiddelbart skulle man tro, at et sådant system vil give anledning til et formidabelt forbrug, hvilket imidlertid slet ikke er tilfældet.

For det første er der grænser for, hvad et menneske kan forbruge, hvis det både fysisk og psykisk skal holde sig sund og rask; og som foran omtalt er dette jo én af det homokratiske menneskes klare målsætninger.

For det andet vil udviklingen i stigende grad give sig udtryk i intellektualisering og åndeliggørelse af mennesket, hvorved dets interesse for materien og materielt forbrug automatisk vil synke til et vist minimum; dvs. til en størrelsesorden, der meget nøje harmonerer med ønsket om sund og inspirerende levevis, forbundet med tilfredsstillende af de intellektuelle interesser. En meget stor del af det i og for sig tomme forbrug, der i dag karakteriserer de mere velstillede jordmenneskelige samfund, vil således forsvinde helt af sig selv, og tilbage vil være et forbrug, der foruden at angå selve livets opretholdelse tager sigte på sådanne produkter, som udfoldelsen af de intellektuelle interesser er betinget af, det være sig musikinstrumenter, elektronisk udstyr, videnskabelige instrumenter, farver, malerekvister, sportsudstyr, teknologiske faciliteter mm., for blot at nævne nogle få eksempler. Men det største forbrug vil komme til at ligge på undervisningssektoren, og det vil også være her, størstedelen af menneskene finder arbejde og beskæftigelse. Som de intellektuelle anlæg vågner til live og stimuleres, vil videbegærligheden og uddannelsesstrangen nemlig tage til i omfang og efterhånden antage næsten utrolige dimensioner, hvad der jo også er en følge af det enkelte menneskes stræben på det livskunstneriske område.

Målt med vor tids alen vil livet altså komme til at antage et mere og mere eksklusivt præg i den forstand, at man hverken fysisk eller intellektuelt producerer noget, fordi det kan betale sig, men fordi det har personlig interesse. Og når samfundet kan tillade sig denne "flothed" skyldes det, at det hviler på et produktions- og fordelingssystem, der på alle tænkelige områder er udrenset for "tomme omkostninger", ligesom det i maksimalt omfang har taget teknologien og dermed fænomenet "maskinerne" samt de helautomatiske produktionsmetoder i brug. Sidstnævnte frigør jo menneskelig arbejdskraft, uden at det betyder sænkning af levestandarden. Og det gør førstnævnte -altså saneringen af de tomme omkostninger -indirekte også.

Ved tomme omkostninger forstås her omkostninger i forbindelse med produktion af "falske værdier", hvilket vil sige produkter, der falder uden for det homokratiske samfunds moralske rammer. Således er f.eks. våbenfabrikation et tilfælde af falsk værdiskabelse, og alle ved i dag, hvilken enorm omkostningsfaktor alene denne ene produktionssektor repræsenterer. Men også sådanne institutioner som toldvæsen, skattevæsen, hemmeligt politi, fængselsvæsen, størsteparten af sygehusvæsenet, militærberedskabet og meget andet er institutioner, der medfører tomme omkostninger, og som praktisk taget helt er elimineret i det homokratiske samfund af den simple grund, at der ikke er brug for dem. Idet nemlig ethvert menneske bærer loven i sig selv og til det yderste stræber efter at overholde den, vil alle disse kontrol- og overvågningsforanstaltninger mm. praktisk taget være overflødige, hvilket igen betyder frigørelse af menneskelig arbejdskraft til fordel for andre, kosmisk set, langt mere konstruktive formål.

I forståelse af menneskets sande bestemmelse som borger i et kommende rigtigt menneskerige udfoldes der således både fra samfundets og den enkeltes side et maksimum af bestræbelser for at investere i den menneskelige ånd og skaberevne. Og dette er i virkeligheden et projekt, der totalt udelukker så meget som ét eneste menneske fra at være beskæftiget med produktion af "tomme værdier", idet det stiller krav til alle dé åndelige og menneskelige ressourcer, der overhovedet kan trækkes på -ikke som tvang, men som et af dybe interesser motiveret frivilligt engagement.

Naturligvis vil der fremdeles i nogen udstrækning være tale om et vist behov for manuelt arbejde i traditionel forstand, men det vil aftage i takt med teknologiens udvikling, idet denne vil gå i retning af teknologisk reflekseffekt, dvs. at det teknologiske potentiel foruden selvstyrende vedligeholdelse og reproduktion til en vis grad også selv beforder den videre udvikling på det teknologiske område. Dette stadium nås især, når mennesket finder frem til lovene for vilje-og tankestyret opløsning og gendannelse af materien (dematerialisering og materialisering) og derigennem opnår bevidsthedsmæssigt herredømme over den. Alt i alt vil behovet for manuel, menneskelig indsats til sidst være så begrænset, at det nærmest må betragtes som et privilegium at være beskæftiget på dette område. Men dette vil ikke skabe større sorg hos nogen, idet kursen hos det enkelte menneske målbevidst er rettet mod den åndelige verden, der i første omgang nås gennem fordybelse i åndelige og intellektuelle beskæftigelsesområder. At kunne tillade sig denne fordybelse i ubegrænset omfang betragtes derfor som et altoverskyggende gode, man ikke under nogen omstændighed ønsker at udskifte med manuelt fysisk arbejde. Og på dette grundlag bevæger det homokratiske samfund sig støt og sikkert frem mod det rigtige menneskeriges tærskel. I kraft af det etablerede produktions-og fordelingsystem og den etik, der styrer og behersker dette, garanterer det homokratiske samfund den enkelte borger overhovedet alle de betingelser for personlig udvikling, som vedkommende kan ønske sig, idet nævnte system betinger et maksimum af velstand kombineret med et maksimum af fritid samt adgang til åndelig og intellektuel beskæftigelse. Og set under denne synsvinkel er det ikke nogen overdrivelse at betegne den homokratiske udviklingsfase som det rigtige menneskeriges forgård. (Se evt. Livets Bog I, kap. 4)

II. Anden sektor

Individ kontra samfund

5.103.

Grundlaget for og ryggraden i det homokratiske velstandssamfund er som sagt det globalt koordinerede produktions-og fordelingsystem, og det er derfor ikke så mærkeligt, at den homokratiske verdensregering straks ved sin tiltræden som første skridt tager initiativ til etablering af dette samfundssystem, samtidig med at man gennemfører næsten total afrustning over hele verden. Vi skal ikke her beskæftige os så meget med de rent praktiske vanskeligheder, som i denne forbindelse må overvindes; for naturligvis vil sådanne være til stede, og ikke mindst i en verden, der har gennemlevet dommedagskatastrofen. Men de vil alle blive overvundet, fordi en hidtil altovervejende vanskelighed er ryddet af vejen, nemlig den der består i form af moralske forbehold fra de nuværende magthaveres side. I virkeligheden er nemlig planerne for det kommende verdenssamfund allerede i dag for så vidt udviklede, men kan ikke komme til udfoldelse på grund af den herskende magtkonstellation mellem "fårene" og "bukkene". Men denne magtkonstellation vil dommedagskatastrofen som nævnt ændre radikalt til fordel for det nye systems etablering. Og naturligvis vil det blive hilst velkomment af alle dem, der har levet i undertrykkelse af de nuværende systemer -såvel i øst som vest -og dermed er deres blodige tabere. Hertil skal føjes de mange millioner mennesker, der balancerer på sultegrænsen og ikke ved, hvortil de skal hælde deres

hoveder, samt alle de tusinder af mennesker i den velstillede del af verden, der af hele deres hjerte ønsker retfærdighed for alle. Alle disse mennesker vil være den jordbund, hvoraf det kommende homokratiske samfundssystem med alle dets fantastiske muligheder skal spire frem, og hvortil den homokratiske verdensregering i første instans vil appellere. Og det vil ikke vare længe, førend det nye systems fordele bliver synlige for alle og på kort tid praktisk taget helt udrydder alt, hvad der kommer ind under begrebet "berigelseskriminalitet". Alene pengenes afskaffelse til fordel for det personlige kontokort vil bidrage effektivt til dette, idet der herefter kun er mulighed for at stjæle naturalier (ikke penge), der ikke kan sælges videre, og som mangler afsætningsmuligheder alene af den grund, at alle meget snart kan gå hen og hente alt, hvad de har brug for. Man må jo stadig huske på, hvilke enorme, latente velstandsmuligheder der ligger gemt i alene militærets og våbenfabrikationens afskaffelse, rent bortset fra det enorme potentielle af muligheder, der er skjult i de såkaldte u-landes milliontallige skarer af mennesker, der for tiden ikke er beskæftigede.

Med andre ord: afskaffelsen af alle de "tomme omkostninger" på den ene side, og sikringen af fuld beskæftigelse over hele verden på den anden side, vil på kort tid betinge en hidtil ukendt velstand for alle jordens mennesker, der fuldstændig overfløddiggør berigelseskriminalitet. Og sammen med denne velstand følger naturligt mulighederne for at skabe de absolut bedst mulige tankeklimaer overalt på jorden af betydning for udryddelsen af en lang række årsager til alle andre former for kriminalitet: f.eks. slumkvarterer, usunde boliger, dårlig trivsel på arbejdspladserne, mangel på beskæftigelse, mangel på uddannelse og sidst, men ikke mindst: mangel på kærlighed. Afhjælperingen af alle disse miserer m.fl. vil alt i alt virke overordentligt stimulerende på det enkelte menneskes holdning til sig selv og til samfundet og derigennem bidrage til skabelsen af den homokratiske atmosfære og livsstil. Så godt som alle vil i hverdagen sætte en ære i at yde sit bedste for derigennem at opnå anerkendelse og integrering i samfundet, men i høj grad også for at gøre sig fortjent til kærlighed. For det må ikke glemmes, at det frem for alt er kærligheden til medvæsenerne, der kommer i højsædet i det homokratiske samfund. Og dette at gøre sig fortjent til næstens kærlighed vil snart komme til at spille samme rolle som inspirations og motivationsfaktor bag det personlige initiativ, som pengene for tiden spiller i det nuværende samfund.

Hertil kommer endelig indflydelsen fra åndsvidenskaben, der som foran omtalt (lektion 86) vil medføre hvert eneste menneskes gradvise indvielse i livets kosmiske love og principper og derigennem stimulere den enkeltes følelse af personlig, kosmisk ansvarlighed. Tilsammen vil disse faktorer -velstanden, oplysnings- og uddannelsesmulighederne, kærlighedstemaet og den kosmiske ansvarlighedsfølelse -med andre ord resultere i en holdning hos den enkelte borger, der betinger, at hvert eneste menneske af egen indre tilskyndelse vil gøre sit yderste for at være til nytte, glæde og velsignelse for alt og alle i samfundet, hvad der naturligvis på forhånd garanterer dette mod enhver form for misbrug af de muligheder, det tilbyder. Og netop på dette grundlag består der en nøjagtig og hårfin balance i det etiske spil af kræfter mellem på den ene side samfundets holdning til individet og på den anden side individets holdning til samfundet, en balance, uden hvilken det homokratiske verdenssamfund langsomt, men sikkert ville gå sin undergang i møde, men som omvendt, i kraft af denne balance, med sikkerhed vil føre det frem til det rigtige menneskeriges lysende eksistensbetingelser. For det må på intet tidspunkt glemmes, at det homokratiske verdenssamfund trods det tiltagende lys fremdeles kun er forgården til det rigtige menneskerige og dermed blot "søluften i nærheden af havet". Det er altså ikke noget mål i sig selv, men udgør derimod det sidste stadium på vejen imod et sådant.

Spørgsmål til lektion 87

1. Hvorledes møder vi i praksis det makrokosmiske hensynsområde (i moralsk henseende)?
2. Hvad er moralhensynet til makrokosmos i første række begrundet i?
3. Hvad forstås ved en homocentrisk holdning til naturen?
4. I hvilke tre hovedområder kan den mellemkosmiske hensynssfære naturligt opdeles?
5. a) Hvilke to generalforanstaltninger vil en nyetableret homokratisk verdensregering hinsides dommedag gennemføre som sin første handling og b) hvorfor?
6. Er det kosmisk set rigtigt at betragte det samlede kompleks af globale øko-mekanismer og aktiviteter som elementer i en makrokosmisk stofskifteproces?
7. Hvor stor en personlig produktion vil det homokratiske indrettede samfund i princippet stille krav til fra den enkelte samfundsborgers side?
8. Hvordan vil man i det homokratiske samfund rent praktisk sikre sig gennemførelse af det i spørgsmål 7 efterlyste princip?
9. a) Er det homokratiske samfund et pengesamfund; b) i modsat fald: hvorledes "afregner" den enkelte borger sit forbrug over for verdenssamfundet?
10. a) Må det homokratiske verdenssamfund forventes at manifestere sig som et superkonsumentersamfund; b) i benægtende fald: hvorfor ikke?
11. På hvilket enkelt område vil det homokratiske samfund udvise det største behov og forbrug?
12. a) Hvad forstår Martinus ved "tomme omkostninger"? b) Nævn eventuelt nogle eksempler herpå.
13. Hvorledes kan mennesket i praksis så godt som helt frigøres til rent åndeligt arbejde?
14. Hvad forstås der ved teknologisk reflekseffekt?
15. Er det rimeligt at betegne den homokratiske udviklingsfase som det rigtige menneskeriges forgård? I bekræftende fald: begrund venligst svaret.
16. På hvilken måde vil dommedagskatastrofen sikre det homokratiske samfundssystem en afgørende mulighed for at blive etableret og konsolideret?
17. Hvilken type mennesker repræsenterer den jordbund, hvoraf det homokratiske verdenssamfund vil spire frem?
18. Hvilken enkeltfaktor vil i det homokratiske samfund komme til at overtage pengenes rolle som motivationsfaktor bag alle menneskelige aktiviteter?
19. a) Er det homokratiske samfund noget mål i sig selv; b) i benægtende fald: hvad er da dets rolle?

Løsningen til lektion 86's opgavetillæg

1. Menneske-styre (stk. 5-78).
2. Menneskelighed, kærlighed, retfærdighed, hensynsfuldhed og samvittighedsfuld ansvarlighed (stk. 5-79).
3. Åndsvidenskaben (stk. 5-80).
4. Fordi den med henvisning til den kosmiske verdensorden fremmer interessen for kosmisk ansvarlighed hos den enkelte (stk. 5-80, 81).
5. At være lig den, som er hel; dvs. lig guddommen (hel-lig) (stk. 5-82).
6. Forsyndelse mod den viden, som fremgår af kosmisk bevidsthed -teoretisk som praktisk (stk. 582).
7. At elske næsten som sig selv og derigennem Gud over alle ting (stk. 5-85).
8. b) det omfatter alle tre kosmos (stk. 5-84).
9. Ved at sætte sig i den parts sted, som en påtænkt handling er rettet mod (stk. 5-85).
10. Evnen til lidenskabsløst at kunne kombinere erkendelsen af egne begrænsninger med erkendelsen af egne evners rækkevidde uden at forfalde hverken til mindre-eller mereværdsfølelse (stk. 5-5).
11. Det personlige myndighedsområde (stk. 5-86).
12. Hensynet til 1) ernæringen; 2) fysisk hygiejne og pleje; 3) mental hygiejne og pleje; 4) det afsjælede legeme (stk. 5-88).
13. I A-og B-livsenheder (stk. 5-89).
14. a) Ja; b) gennem arten af sit bevidsthedsliv kan mennesket påvirke de herskende tilstande i disse sub-mikroverdener (stk. 5-94).
15. Nej, tværtimod taler han stærkt imod ligbrænding som bisættelsesform overhovedet (stk. 5-95).
16. Langsom udtørring af legemet med påfølgende overføring af de mineraliserede rester til naturens egne øko-kredsløb (5-95).

PBJ